

3. CONSTITUIREA RĂMĂȘITEI

O rămășiță în Sion

După aceste evenimente orientate mai mult politic ajungem acum la o temă foarte importantă, și anume constituirea unei „rămășițe” credincioase în mijlocul poporului păcătos. În toate evenimentele profetice, care vor avea loc, Duhul lui Dumnezeu ne îndreaptă atenția spre o grupă de iudei mică, slabă și asuprită, care în mijlocul acestei decăderi se va întoarce la Domnul. Acești credincioși în asuprirea și frica lor sunt subiectul îndurării lui Dumnezeu. Și când în cele din urmă au trecut prin judecățile lui Dumnezeu, ei vor intra în binecuvântarea împărăției păcii, și Dumnezeu va alcătui din ei noul Israel. Vrem acum să cercetăm cum va lua naștere această rămășiță și ce se va întâmpla cu ea înainte să înceapă ultima jumătate a săptămânii-an. Ca îndrumare pentru aceasta luăm istoria tocmai amintită din 2 Împărați capitoarele 18 și 19, care ne descriu lupta dintre împărăția lui Iuda și invazia împăratului Asiriei. Toată această istorie este un model al luptei viitoare a lui Iuda împotriva Asiriei, și acesta este și motivul pentru care aceeași istorisire o găsim și în Isaia capitoarele 36-39, care constituie o parte a prorociilor. În această istorisire găsim prezentat simbolic, că în timpul din urmă va exista o rămășiță, preponderent în Ierusalim. Ea va lua naștere prin râvna Domnului și va ajunge la mare slavă, când asirianul va fi nimic: „Căci din Ierusalim va ieși o rămășiță și din Muntele Sionului cei scăpați. Iată ce va face râvna Domnului oștirilor.” (2 Împărați 19,31; Isaia 37,32). În Isaia 10 această rămășiță este văzută de asemenea în legătură cu căderea asirianului. Începând cu versetul 5 este prezentat, că asirianul, care a fost nuiua mâniai lui Dumnezeu, ca să disciplineze poporul, s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu și de aceea va merge la pierzare. „Dar, după ce Domnul Își va împlini toată lucrarea Lui pe Muntele Sionului și în Ierusalim, voi pedepsi pe împăratul Asiriei (versetul 12). – „În ziua aceea, rămășița lui Israel și cei scăpați din casa lui Iacov nu se vor mai sprijini pe cel ce îi lovea; ci se vor sprijini în adevăr pe Domnul, Sfântul lui Israel. O rămășiță, rămășița lui Iacov, se va întoarce la Dumnezeu cel puternic. Chiar dacă poporul tău, Israele, ar fi ca nisipul mării, totuși numai o rămășiță se va întoarce, căci nimicirea este hotărâtă, făcând să se reverse dreptatea. Și nimicirea aceasta, care a fost hotărâtă, Stăpânul, Domnul oștirilor o va aduce la îndeplinire în toată țara. Totuși, așa vorbește Stăpânul, Domnul oștirilor: „Poporul Meu, care locuiești în Sion, nu te teme de asirian. ... Dar, peste puțin timp, pedeapsa va înceta și mânia Mea se va întoarce împotriva lui, ca să-l nimicească.” (Isaia 10, versetele 20-25) Deci va fi constituită o rămășiță, care și aici este văzută în mod deosebit în legătură cu Sionul.

Ea va învăța până la sfârșitul săptămânii-an, în mijlocul asupririi din partea asirianului, să se încreadă în Dumnezeu. Nimicirea și hotărârea de pustiire (compară cu Daniel 9,26.27) va veni asupra păcătoșilor din poporul Israel și asupra asirianului; dar rămășița va fi salvată, când a trecut timpul mâniei (compară cu Daniel 8,19; 11,36).

Legătura rămășiței cu Ierusalimul o vedem și în Psalmul 107, despre care am vorbit deja. Sunt în mod deosebit cei credincioși dintre iudei, care acolo au Duhul lui Dumnezeu înaintea ochilor lor. În versetul 30 citim cum ei sunt aduși din mulțimea poporului în portul dorit, și în versetul 36 că Dumnezeu lasă pe cei flămânzi să locuiască în țară, care dintr-o pustie a devenit un iaz; ei întemeiază în această țară o cetate de locuit, și aceasta este Ierusalimul.

Maschilimii

Dar cum se va constitui, mai exact, această rămășiță? Găsim în cartea Daniel că constituirea va începe printr-o grupă de oameni ai lui Dumnezeu deosebiți, numiți „maschilim”. „Maschilim” înseamnă „priceput” sau „învățător”. Această însușire, de a poseda „pricepere” sau „cunoștință”, așa cum o găsim în mod deosebit la Daniel (Daniel 1,4.17; 5,11.12.14), include în sine că acești oameni vor primi cunoștință cu privire la gândurile și căile lui Dumnezeu. Tocmai în acest timp de mare decădere Dumnezeu va pregăti astfel de oameni (Psalm 14,2; 53,2; 94,8) și va vorbi poporului: „... Ci, cine se laudă, să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea Îmi găsesc plăcerea, zice Domnul” (Ieremia 9,24). Domnul Isus Însuși este caracterizat de această „pricepere”, atât în umblarea Lui pe pământ (Isaia 52,13), cât și în viitor în Împărăția păcii (Ieremia 23,5). Și tot așa în viitor se vor găsi astfel de oameni în poporul lui Dumnezeu, despre care se va putea spune: „Frica de Domnul este începutul înțelepciunii, toți cei ce o practică vor avea o minte sănătoasă” (Psalm 111,10; compară cu Proverbe 1,1-7).

Acești „pricepuți” nu vor căuta în primul rând să îmbunătățească starea păcătoasă a poporului, căci „de aceea, în timpuri ca acestea, înțeleptul trebuie să tacă; căci sunt timpuri grele” (Amos 5,13). Ei vor fi mai mult martori ai lui Dumnezeu și Îl vor predica în popor și prin aceasta „vor îndruma pe mulți spre dreptate” (Daniel 12,3), aceasta înseamnă că o mare mulțime va ajunge la credința în Dumnezeu prin predica lor. Sau așa cum exprimă Daniel 1,32b.33: „Dar aceia din popor care vor cunoaște pe Dumnezeul lor vor rămâne tari și vor acționa. Înțelepții poporului vor învăța pe mulți.” Prin predica maschilimilor poporului „mulți vor fi curățiți, albiți și lămurii; cei răi vor face răul și niciunul din cei răi nu va înțelege, dar cei înțelepți vor înțelege” (Daniel 12,10). Domnul va lua seama la cei credincioși din mijlocul poporului, care se tem de Numele Său, și îi va scrie într-o carte de aducere aminte, pentru ca ei să fie cruțați (Maleahi 3,16.17).

Pricepere și înțelegere în căile lui Dumnezeu și în Cuvântul Său va caracteriza această rămășiță. În mod deosebit găsim mărturia lor în Psalmul 119. Prin inspirația Duhului lui Dumnezeu ei pot spune acolo: „Am mai multă pricepere decât toți învățătorii mei, căci mărturiile Tale sunt cugetarea mea adâncă. Înțeleg mai mult decât cei bătrâni, căci am păzit îndrumările Tale.” (versetele 99 și 100). Înainte ca acești credincioși să fie în țară, ei aparțineau celor fără credință, dar acum au cunoscut pe Dumnezeu. „Până ce am fost smerit, rătăceam; dar acum păzesc Cuvântul Tău ... Este spre binele meu că m-ai smerit, ca să învăț orânduiri Tale” (versetele 67 și 71). În mod deosebit în necazurile prin care vor trece, vor învăța să se încreadă în Dumnezeu. „Am rătăcit ca o oaie pierdută: caută pe slujitorul Tău, căci n-am uitat poruncile Tale” (versetul 176).

Și astfel putem cita tot acest psalm, care vorbește așa de instructiv și detaliat despre credincioșii rămășiței în mijlocul necazului. În orice caz este clar că cei credincioși vor cerceta Cuvântul lui Dumnezeu și Îl vor păzi. Ei vor primi mesajul Domnului înainte să se reverse mânia Sa, și ei vor practica dreptatea, vor căuta dreptatea și smerenia (Țefania 2,1-3).

Pecetluirea robilor lui Dumnezeu

Înainte să vină necazul peste acest popor, Dumnezeu poartă grijă ca rămășița Lui să fie păzită de la început de judecățile care se apropie. Găsim aceasta în Apocalipsa 7. Dumnezeu trimite un înger (acesta este Hristos; compară 8,3; 10,1), care are pecetea Dumnezeului cel viu. Robii lui Dumnezeu vor fi pecetluiți cu această pecete pe frunțile lor, înainte să înceapă judecățile (compară Ezechiel 9,4). Prin aceasta Dumnezeu face pe acești izraeliți proprietatea Lui de nepierdut. Observă că din fiecare seminție sunt douăsprezece mii, și nu numai din cele două seminții; și aceia din cele zece seminții, care se vor întoarce și vor fi mântuiți abia după revenirea lui Hristos, sunt deja aici pecetluiți. Chiar dacă sunt încă pierduți fără urmă și încă „dorm în țărâna pământului” (Daniel 12,2), Dumnezeu totuși îi vede și pecetluiește pe aleșii Lui. Momentan ei încă nu se văd, dar după instaurarea Împărăției păcii El îi va strânge de la cele patru margini ale pământului (compară cu Matei 24,31).

La numărarea semințiilor Manase și Iosif sunt numiți unul lângă altul, cu toate că Manase aparține de fapt lui Iosif. Evident Iosif stă pentru Efraim, și probabil numele lui Efraim este aici trecut sub tăcere, deoarece acest nume amintește de păcatul îngrozitor al celor zece seminții (vezi în mod deosebit cartea Osea). Nici seminția lui Dan nu este amintită; aceasta nu înseamnă că în Împărăția păcii nu va fi nici un danit; știm aceasta în sens pozitiv din Ezechiel 48,1.2.32. Mulți presupun că numele acestei seminții este lăsat la o parte în cartea Apocalipsa capitolul 7 deoarece din această seminție ar putea să vină antihrist. Aceasta este într-adevăr o presupunere, dar aceasta nu este neîntemeiată. În istoria profetică a lui Israel, așa cum ne este ea prezentată în Geneza 49 în binecuvântarea fiilor lui Iacov, Dan este clar un model al lui antihrist: „Dan va judeca pe poporul său (Dan înseamnă „judecător”), ca una din semințiile lui Israel. Dan va fi un șarpe pe drum, o năpârcă pe cărare, mușcând călcâiele calului, făcând să cadă călărețul pe spate.” De aceea Iacov spune imediat după aceea (și prin el rămășița viitorului): „În ajutorul Tău nădăjduiesc, Doamne!” (Geneza 49,16-18). Un alt argument este, căci tocmai daniții au fost primii care au batjocorit public Numele Domnului (Levitic 24,11) și au fost prima seminție care a introdus public idolatria (Judecători 18), da, a căror cetate Dan a devenit centrul idolatriei (1 Împărați 12,39.30). Deci, batjocura și idolatria sunt marile însușiri ale lui antihrist (Daniel 11,36-39; Apocalipsa 13,11-17).

Revenim la tema noastră. Din fiecare seminție va fi pecetluit un număr de robi ai lui Dumnezeu, aleși ai Lui. Aceasta nu vrea să spună de la sine că ei vor rămâne până la revenirea Domnului pe pământ; căci vom vedea, că mulți din această rămășiță vor fi omorâți; însă înseamnă că moartea nu va mai avea nici o putere asupra lor; ei vor învia la începutul Împărăției păcii și vor domni împreună cu Hristos o mie de ani (Apocalipsa 20,4). Da, cu trupurile lor de înviere cerești ei vor avea chiar o slavă mult mai mare decât a acelor care vor intra în Împărăția păcii fără să moară. Este o întrebare, dacă numărul 144000 trebuie să-l înțelegem în adevăratul sens al cuvântului. În orice caz pentru Dumnezeu va fi o plinătate de aleși, pe care El îi va salva din fiecare seminție. Acest număr nu trebuie confundat cu numărul 144000 din Apocalipsa 14, care au trecut prin necazul cel mare și care sunt exclusiv din cele două seminții, a lui Iuda și Benjamin.

Serviciul în Templu și predica

Vrem să urmărim în continuare istoria acelor care în Israel s-au întors la Dumnezeu. Am văzut că această rămășiță se va concentra în mod deosebit în Ierusalim. Ei vor avea un templu în această cetate (Apocalipsa 11,1). Aceasta poate fi o clădire existentă sau un templu, pe care ei îl vor construi, probabil chiar pe locul inițial pe care astăzi stă moscheea Omar. Oricum ar fi, va fi o clădire pe care Dumnezeu o recunoaște ca Templu al Său, în care va sta iarăși un altar și unde cei credincioși ai Lui se vor închina. Dumnezeu va recunoaște acest loc ca loc sfânt, pe care adoratorii sfinți se vor apropia de El. Acolo unde este acest loc, El vorbește chiar despre o cetate sfântă (versetul 2). Însă ceea ce este în jurul Templului, curtea din față, pe acestea Dumnezeu nu le recunoaște; acesta va fi domeniul în care poporul păcătos va locui, unit cu popoarele care vor domni peste ei și care vor călca în picioare cetatea sfântă în ultima jumătate a săptămânii-an.

Rămășița credincioasă își va avea într-adevăr centrul în Ierusalim, dar ei nu vor rămâne permanent acolo. Nu, ei vor ieși să ducă credința lor la concetățenii lor și la toate popoarele de pe pământ. Ce este credința lor? Ei au învățat din nou să se încreadă în ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său. Ei vor aștepta venirea foarte apropiată a lui Mesia, care va apare pe pământ, conform prorociilor, ca să instaureze Împărăția. Așa cum a făcut Ioan Botezătorul, vor ieși și ei să pregătească inimile oamenilor pentru venirea lui Mesia, pentru ca mulți să aștepte împreună cu ei Împărăția păcii și să se întoarcă de la umblarea lor păcătoasă și cu pocăință să-și îndrepte ochii spre Sfântul lui Israel. Așa cum este cunoscut, în evanghelia după Matei găsim pe Domnul Isus ca Împărat al lui Israel, care vine la poporul Său, ca să vestească Împărăția păcii. Premergătorul Lui, Ioan, a predicat: „Pocățiți-vă, căci împărăția cerurilor s-a apropiat” (Matei 3,2), și chiar și Domnul Isus Însuși a predicat acest mesaj (Matei 4,17); El a mers prin toată Galileea, a învățat în sinagogile lor și a predicat evanghelia Împărăției și a vindecat orice boală și orice neputință care era în popor (Matei 4,23). În capitolele 5-7 El prezintă principiile pe care se va întemeia Împărăția, și El arată cine va avea parte de această Împărăție. În capitolele 8 și 9 această predică a principiilor este întărită prin semnele Împărăției. De aceea este de așteptat ca noi să găsim în această carte o prezentare model a predicii despre Împărăție, așa cum o vor face iudeii credincioși în timpul din urmă. Realmente, pe tot parcursul acestei evanghelii ucenicii Domnului sunt un model al rămășiței viitorului. În capitolele 5-7 El Se adresează exclusiv lor (capitolul 5,1.2), îi învață cum trebuie să se comporte ei în timpul din urmă față de dușmanii lor; dar El începe predica Lui prin a numi fericiți pe aceia care în mijlocul acestor necazuri vor fi credincioși.

Vedem apoi cum Domnul Isus continuă cu predicarea evangheliei Împărăției și merge prin toate cetățile și satele (Matei 9,35). Tot așa și iudeii credincioși în viitor vor ieși înainte să vină necazul cel mare și vor predica evanghelia Împărăției, dar atunci nu numai în Israel, ci pe tot pământul, spre mărturie tuturor popoarelor, până va veni sfârșitul (Matei 24,14; vezi începând cu versetul 3). Simbolic vedem aceasta în capitolele 9 și 10. Domnul merge și predică Împărăția; însă recolta este foarte mare, și lucrătorii sunt puțini (Matei 9,37). De aceea în capitolul 10 Domnul trimite pe ucenicii Săi. Și ei pleacă să vestească evanghelia Împărăției, așa cum vor face și în viitor. Și atunci izraeliții erau ca oile care nu aveau păstor, și tot așa va fi și în viitor (Zaharia 10,2; 11,16.17; Ezechiel 34,6-10; compară cu Numeri 27,17; 1 Împărați 22,17; 2 Cronici 18,16; Psalm 119,176). După aceea ucenicii pleacă și lucrarea lor este așa de strâns legată cu cea a rămășiței din viitor, că cuvintele, pe care Domnul li le adresează, pot fi

3. Constituirea rămășiței

---

numai atunci înțelese, dacă ne gândim la această rămășiță; în mod deosebit în versetele 16-23. Ei vor fi dați pe mâna sinedriilor, vor fi duși înaintea căpeteniilor și împăraților, din pricina Lui și să fie o mărturie pentru acești împărați, da, pentru toate popoarele. Duhul Tatălui lor îi va însoți. Și apoi citim literalmente despre timpul sfârșitului: „Fratele va da la moarte pe fratele său și tatăl pe copilul lui; copiii se vor scula împotriva părinților lor și-i vor omorî. Veți fi urâți de toți, din cauza Numelui Meu; dar cine va îndura *până la sfârșit*, va fi mântuit. Când vă vor prigonii într-o cetate, să fugiți într-alta. Adevărat vă spun că nu veți sfârși cetățile lui Israel *până va veni Fiul Omului.*” Aici se vorbește direct de revenirea Domnului pentru poporul Său. Când El va reveni, iudeii credincioși nu vor avea timp destul să predice evanghelia în toate cetățile, așa de mare și de grea va fi lucrarea. Această descriere se aseamănă în multe privințe cu descrierea din capitolul 24, în mod deosebit cu versetul 9, care se termină cu: „Dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit. Evanghelia aceasta a Împărăției va fi predicată în toată lumea ca o mărturie pentru toate popoarele. Și atunci va veni sfârșitul.”

Misiunea din Matei 28

Ultima referire la predica din viitor a rămășiței pentru toate popoarele o găsim în capitolul 28 începând cu versetul 16. Deseori se gândește că aici avem misiunea încredințată Adunării să vestească tuturor popoarelor evanghelia harului lui Dumnezeu în Hristos, dar este imposibil ca aici să se vorbească despre aceasta. Domnul vorbește aici ucenicilor, care totdeauna sunt modele ale rămășiței, și anume pe muntele din Galileea, locul lepădării și disprețului. Ucenicii Lui veneau din Galileea, iudei disprețuiți dintr-un ținut disprețuit, care s-au pus de partea unui Mesia lepădat (și în această evanghelie Domnul este cu adevărat lepădat). Și această scenă are loc pe un munte care în evanghelia după Matei totdeauna este în legătură cu Împărăția, așa cum am văzut deja mai înainte (vezi Matei 5,1; 15,29; 17,1).

Care parte din această scenă are legătură cu Adunarea? Este clar că aici nu trebuie să căutăm Adunarea, căci ce se petrece în continuare? Ucenicii văd pe Domnul și Îl preamăresc; ei Îl recunosc ca Împărat. Și Domnul primește acest titlu, căci El accentuează demnitatea lui regală: „Toată autoritatea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. *Deci mergeți*”. Observă la expresia „*deci*”, care se referă la cele anterioare. Ucenicii trebuiau să meargă și să-L vestească ca Împărat al întregului pământ. În evanghelia după Matei nu găsim înălțarea la cer, ci găsim pe Domnul pe pământ ca Împărat pe pământ; și găsim rămășița, care predică pe acest Împărat pământesc. Aceasta nu este misiunea Adunării.

Apoi: „*Deci mergeți și faceți ucenici din toate națiunile.*” Cu certitudine aceasta nu este misiunea creștină! Este într-adevăr adevărat, că la începutul Adunării predica celor doisprezece a avut realmente caracterul evangheliei Împărăției (vezi începutul în cartea Faptele Apostolilor), dar după ce lui Pavel i s-a revelat taina despre Adunare ca trup al lui Hristos, care este legată cu un Cap ceresc, glorificat, evanghelia a primit un alt caracter.

Evanghelia în timpul actual nu constă în a face *popoarele* ucenici, ci de a pune deoparte pe ucenicii lui Hristos *din* toate popoarele, pentru a alcătui un popor nou, deosebit. Dumnezeu Și-a aruncat privirile ca să ia dintre națiuni un popor pentru Numele Său (Faptele Apostolilor 15,14; vezi și Tit 2,14; 1 Petru 2,9.10). Să faci popoarele ucenici este un gând care se potrivește pe deplin în cadrul Împărăției. Da, în Împărăția păcii popoarele vor fi binecuvântate ca *popoare* (vezi printre altele Isaia 25,6.7; 42,6; 49,6.7; 56,7; 60,3; 62,2.10; Ieremia 3,17;

3. Constituirea rămășiței

4,2; 33,9; Mica 4,1-4; 7,16.17; Țefania 3,10.20; Zaharia 8,20.23; 14,16-19; compară cu Matei 25,31-46; Apocalipsa 20,8). Cine în timpul din urmă dintre popoare se va întoarce la Dumnezeu, acela va aparține în continuare popoarelor – abia pe pământul nou nu vor mai fi popoare, ci numai „oameni” (Apocalipsa 21,3); cine însă în timpul nostru se întoarce la Dumnezeu, – luat în sensul strict – nu mai aparține popoarelor, ci *poporului* (compară diferențierea în 1 Corinteni 10,32).

De aceea și sfârșitul capitolului 28 este foarte important: „botezându-i pentru Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt.” Cine sunt acești „i”? Ca să înțelegem aceasta, trebuie să știm că în limba greacă aici se spune textual: „faceți ucenici toate națiunile (popoarele), botezându-i”; deci substantivul „ucenici” nu este accentuat aici, așa că acest „i” se referă direct la popoare. Iudeii credincioși vor merge ca să facă ucenici popoarele și să boteze, aceasta înseamnă că ei vor încerca să pregătească toate popoarele pentru venirea Împăratului, care are autoritate asupra întregului pământ (versetul 18) și care va domni peste toate popoarele. Ei vor încerca să convingă popoarele să se întoarcă la Dumnezeu, pentru ca ele să primească așa cum se cuvine pe Mesia, și ei îi botează, nu numai pentru că ei au recunoscut păcatele lor, ci înainte de toate cu privire la sosirea în curând a lui Mesia. *Creștinește este să pui deoparte un popor dintre popoare; iudaic este să faci toate popoarele ucenici și să le botezi* (că nu toate popoarele se vor întoarce la Dumnezeu, aceasta este o altă chestiune, dar aceasta nu schimbă acest principiu). Este un botez care se aseamănă cu botezul lui Ioan Botezătorul, cu marea diferență, că botezul lui Ioan se limita la Israel. Țelul însă este același: să chemi oameni la pocăință având în vedere Împăratul care va veni și împărăția, și să-i botezi, în timp ce ei își mărturiseau păcatele (Matei 3,1-12). Botezul are întotdeauna loc cu privire la ceea ce *urmează*, nu cu privire la ce este înapoia noastră. Acești iudei vor fi botezați, nu *pentru că* ei își mărturisesc păcatele, ci *pentru că prin aceasta* ei sunt gata să întâmpine pe Mesia, în timp ce își mărturisesc păcatele. Ca creștini noi nu suntem botezați, *pentru că* noi am venit la credință, ci *pentru ca* noi să umblăm în înnoirea vieții (Romani 6,4), *pentru ca* noi prin botez să venim sub autoritatea lui Hristos (Faptele Apostolilor 2,38; 8,12; 19,5), *pentru ca* noi să îmbrăcăm pe Hristos (Galateni 3,27), *pentru ca* noi să fim salvați, și anume pentru pământ (Marcu 16,16; 1 Petru 3,21; compară cu Faptele Apostolilor 2,41.47), și așa mai departe. Tot așa în viitor mulți se vor boteza, *pentru ca* ei să fie gata să primească pe Mesia și *pentru ca* ei să păzească poruncile lui Mesia (Matei 28,20); acestea sunt principiile Împărăției prezentate în evanghelia după Matei (capitolele 5-7).

În încheiere încă ceva: Domnul va fi la ucenicii Lui până la sfârșitul veacului. Și aici ucenicii nu pot fi altceva decât un model al rămășiții din viitor, căci ei înșiși nu au rămas pe pământ până la sfârșitul acestei perioade. Rămășița însă se poate baza pe apropierea lui Hristos, până a trecut perioada de timp, aceasta înseamnă, până El revine și instaurează Împărăția păcii (compară cu Matei 10,22; 24,13). Făgăduința dată Adunării are un cu totul alt caracter: noi nu avem nevoie de făgăduința din versetul 20, căci *înainte* de sfârșitul veacului Adunarea va fi luată deja în cer. Pentru noi este valabil: „... și astfel vom fi totdeauna cu Domnul” (1 Tesaloniceni 4,17).

Credința rămășiței

Vedem deci din aceasta, că în timpul din urmă vor fi credincioși iudei, care vor merge și vor vesti că venirea lui Mesia și a Împărăției Lui s-a apropiat. Ei vor predica în toate cetățile și satele lui Israel, dar nu se vor opri la atât. Alții vor merge în toată lumea și pretutindeni vor chema popoarele să se pocăiască și să împlinească poruncile Lui. Mulți vor primi cuvântul lor și vor fi botezați pentru Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt. Această formulă de botez merită atenția noastră. Este remarcabil, că această formulă de botez nu o găsim niciunde în cartea Faptele Apostolilor; mereu găsim „pentru” (capitolul 2,38; 8,16; 19,5) sau „în Numele Domnului” (capitolul 0,48); și în alt loc „pentru Hristos” (Romani 6,3; Galateni 3,27) sau „pentru moartea Lui” (Romani 6,3). Botezul pentru Trinitate îl găsim numai în Matei 28, și aceasta are o însemnătate cu totul deosebită, tocmai pentru timpul din urmă. Ucenicii au înțeles aceasta și *nu* au îndeplinit misiunea din Matei 28, ci pe cea din Luca 24,47. Acolo găsim misiunea creștină. Acolo Domnul este prezentat ca Domnul glorificat în cer (după înălțarea la cer), acolo nu sunt predicate poruncile lui Hristos la toate popoarele, ci „pocăința și iertarea păcatelor, către toate popoarele, începând din Ierusalim.” Ucenicii au făcut aceasta; misiunea din Matei 28 stă neîndeplinită până la timpul sfârșitului. Atunci Domnul va recunoaște rămășița ca fiind frații Lui (versetul 10, compară cu Matei 25,40); atunci ei nu vor începe în Ierusalim, acesta va fi dat popoarelor (Matei 23,37-39; Luca 21,24), ci vor merge până la marginile pământului, ca să vestească pe Dumnezeu ca Tată (în sensul de „Creator”; Deuteronom 32,6; Isaia 64,8; Maleahi 2,10), ca să predice pe Isus ca Mesia, Fiul lui Dumnezeu (în sensul din Psalmul 2,7; Luca 1,35), și toate acestea le vor face în puterea Duhului Sfânt (cu toate că El nu locuiește în ei).

Realmente o rămășiță dintre iudei vor recunoaște pe Isus ca Mesia al lor și Îl vor predica după ce Adunarea va fi luată. Da, despre ei stă scris, că ei păzesc credința lui Isus (Apocalipsa 14,12), aceasta înseamnă, că ei Îl cunosc ca subiect al credinței lor. Noi citim și, că ei au mărturia lui Isus (Apocalipsa 12,17; 20,4). Și ce este aceasta? „Mărturia lui Isus este duhul prorociei” (Apocalipsa 19,10), aceasta înseamnă că duhul care lucrează în proroci este Isus, care dă mărturia Sa (era duhul lui Hristos, care era în ei și vestea mai dinainte; 1 Petru 1,11). Și cartea Apocalipsa este prorocie și aparține mărturiei pe care Isus a primit-o de la Dumnezeu și a dat-o robului Său Ioan (Apocalipsa 1,1-3, compară cu 22,18.19). Și aceste cuvinte profetice, pe care Isus le-a mărturisit în Duhul prin prorocii Lui și prin Ioan, le va poseda și le va cunoaște rămășița. Ei vor cunoaște pe Dumnezeu ca pe Acela care stă pe tronul Lui și este gata să trimită judecățile asupra pământului acesta. Și ei vor cunoaște pe Hristos ca Fiul Omului, care odinioară a fost lepădat, dar acum este încununat cu slavă și onoare, care stă gata să înceapă domnia. Această credință a rămășiței este exprimată în Psalmul 8, prin aceea că ei sunt legați cu Fiului Omului lepădat dar glorificat. Însă ei mărturisesc nu numai credința în Domnul, ci și credința în Isus ca Mesia. Însă ceea ce ei nu vor ști, este că Isus Mesia este Domnul (Iehova) Însuși. Ei vor recunoaște aceasta abia când se va împlini ceea ce Domnul Însuși a spus: „și vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns” (Zaharia 12,10). Este deci de asemenea clar, că ei nu au parte de adevărurile specific creștine: ei cunosc pe Dumnezeu ca Tată al Domnului Isus, dar nu ca Tată al lor în Hristos; ei cunosc pe Isus ca Fiul lui Dumnezeu și ca Mesia, dar nu în relația Lui sublimă cu Adunarea: ca și cap al trupului și ca Mire al miresei Sale; acest privilegiu este exclusiv destinat nouă, celor care în perioada actuală am venit la credință.

„Începutul durerilor”

Dacă ne preocupăm în continuare cu soarta acestei rămășițe dinaintea ultimei jumătăți a săptămânii-an a lui Daniel, vom constata, că ei deja în acest timp vor avea de suferit multe prigoane, da, că mulți dintre ei vor fi omorâți, și anume în perioada pe care Domnul o numește „începutul durerilor” (Matei 24,8). Când vor merge să predice împărăția cerurilor în propria lor țară, atunci vor fi prizonieri dintr-o cetate în alta, dar ei nu vor avea nici o frică, căci dușmanii lor pot numai să le omoare trupul, dar sufletul este păstrat la Dumnezeu. Ei vor fi credincioși în slujba lor, prin aceea că se vor gândi la cuvântul Domnului, care în mod deosebit va fi valabil pentru ei: „Oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri” (Matei 10,7.23.28.32.33). Creștinii falși, care se vor scula, războaiele și veștile despre războaie, foametea, epidemiile și cutremurele de pământ vor fi pentru ei semne, că sfârșitul s-a apropiat (Matei 24,3-8). Ei vor fi trădați ca să fie chinuiți și omorâți, și vor fi urâți de toate popoarele din pricina Numelui Domnului lor (Matei 24,9.10). Aceasta este perioada în care maschilimii vor învăța pe mulți din popor, dar un timp îndelungat ei vor cădea prin sabie, foc, întemnițare și pradă. Unii dintre maschilimi vor cădea, pentru ca mulți să fie încercați, curățiți și albiți, până la timpul sfârșitului (Daniel 11,33.35).

Aceste prigoane vor ține până la sfârșitul săptămânii-an; Daniel 7 ne oferă un tablou al acestei întregi perioade, când „cornul cel mic”, care va ieși din fiara a patra (aceasta este prima fiară din Apocalipsa 13, căpetenia romană) a încheiat un legământ pentru șapte ani cu mulțimea poporului iudeu, dar care, sprijinit de antihrist, se va ridica împotriva „sfinților din locurile cele mai înalte” (versetele 18,21,22,25). Că vor fi credincioși iudei, cel puțin în prima linie, se vede din versetul 27, unde „poporul sfinților Celui Prea Înalt” va fi făcut la începutul Împărăției păcii cel mai puternic dintre toate popoarele. Sfinții din acest popor sunt uniți în mod deosebit cu cerul – de aceea expresia „locurile cele mai înalte” -, deoarece ei cred într-o împărăție cerească și într-un Mesia, care va reveni din cer, și mai ales pentru că ei ca sfinți cerești vor domni împreună cu Hristos în Împărăția păcii (Apocalipsa 20,4.6). Pe acești sfinți îi va prizoni fiara și îi va omorî (Daniel 7,21.25). Mulți vor persevera până la sfârșit, și când poporul păcătos va fi stârpit prin judecățile lui Dumnezeu, acești sfinți vor rămâne (Zaharia 13,8.9), și frații lor, care au fost omorâți, vor învia, și ei vor constitui împreună „poporul sfinților”, acesta este „tot Israelul”, adevăratul Israel în ochii lui Dumnezeu (Romani 11,26).

Martirii dinaintea ultimei jumătăți a săptămânii-an

Pe credincioșii, care vor fi omorâți înainte de ultima jumătate a săptămânii-an, îi găsim în mod deosebit în cartea Apocalipsa. În capitolul 6 sunt descrise evenimentele care stau în legătură cu deschiderea primelor șase peceți; aceste evenimente nu sunt încă judecățile directe, ci sunt lucruri de atenționare, zguduitoare ale lumii, care au loc fie prin schimbări politice radicale, fie prin catastrofe naturale. Acesta este deci „începutul durerilor” (Matei 24,8) *dinaintea* ultimei jumătăți a săptămânii-an, care începe în Matei 24,15 și în Apocalipsa 8,13, unde sunt vestite cele trei mari dureri ale timpului din urmă (compară cu 9,1; 11,2; 12,6). Citim în cartea Apocalipsa 6,9 că în această perioadă, în timp ce se deschide pecetea a cincea, se văd suflete sub altar. Acestea sunt sufletele oamenilor care au fost sacrificați din cauza Cuvântului lui Dumnezeu și din cauza mărturiei care o aveau. Desigur aceștia nu pot fi martiri creștini, deoarece toată Adunarea este văzută în starea glorificată în cer deja începând

3. Constituirea rămășiței

---

cu capitolul 4,4, în imaginea bătrânilor. Pe lângă aceasta este de asemenea clar, că nu sunt creștini, deoarece ei roagă pe Dumnezeu pentru răzbunare față de dușmanii lor, și aceasta nu este creștinește, dar este însă în concordanță cu Vechiul Testament, cu iudaismul. Trebuie să fie oameni (probabil iudei, cel puțin cea mai mare parte dintre ei) care au fost omorâți din cauza mărturiei lor – nu sfinți glorificați, ci suflete – și care acum în duhul Vechiului Testament cer răzbunare. Rugăciunile lor și rugăciunile fraților lor de pe pământ sunt aduse la Dumnezeu de către credincioșii din cer (Apocalipsa 5,8) și de Hristos (Apocalipsa 8,3.4). După strigătul lor de răzbunare li se dă o haină albă și li se spune, că ei trebuie să se mai odihnească un timp scurt, până când se va împlini numărul celor împreună slujitori cu ei și al fraților lor, care aveau să fie omorâți ca și ei.

Putem deci să diferențiem clar două grupe de martiri: cei din prima grupă au murit în prima jumătate a săptămânii și sunt văzuți aici sub altar; cei din grupa a doua vor fi omorâți în scurt timp, deci în timpul celei de-a doua jumătăți a săptămânii. După aceea numărul martirilor va fi deplin. Acești morți vor învia la începutul Împărăției de o mie de ani (Apocalipsa 20,4). Găsim prima grupă de martiri, care vor muri înainte de ultima jumătate a săptămânii-an, și în Apocalipsa 12,10.11. În această secțiune se descrie cum diavolul este aruncat din cer pe pământ, și în continuare vom vedea că acest eveniment inițiază ultima jumătate de săptămână-an. Vedem în continuare în versetul 10, că satan, după ce a fost aruncat jos, nu va mai fi mult timp „acuzatorul fraților”, deoarece el nu va mai putea veni în apropierea lui Dumnezeu, ca să-i acuze. Și cine sunt acești frați? Aceștia sunt aceia care l-au biruit din pricina sângelui Mielului și din pricina cuvântului mărturiei lor, da, care nu și-au iubit viața până în moarte. Sunt deci credincioși, care după răpirea Adunării și înainte ca diavolul să fie aruncat pe pământ, vor fi pe pământ și vor depune mărturie. Puterea pentru aceasta o găsesc în sângele Mielului, și prin aceasta ei vor fi cu adevărat biruitori, cu toate că aparent sunt învinși, căci sunt omorâți. În cartea Apocalipsa biruitorii credincioși sunt totdeauna aceia care au murit din cauza mărturiei lor, dar tocmai prin aceasta au obținut victoria, deoarece ei vor învia și vor domni cu Hristos o mie de ani (Apocalipsa 12,11; 15,2; compară cu capitolul 2,7.11.17.26; 3,5.12.21; 5,5; 20,4; 21,6.7).

Prima carte a psalmilor

Mai rămâne un punct important, care în acest context merită atenția noastră. O parte care nu trebuie subapreciată din toată mărturia profetică a Sfintei Scripturi este cartea psalmilor. Un studiu mai detaliat arată că nu numai anumiți psalmi sunt foarte clar psalmi mesianici, ca de exemplu Psalmul 2; 16; 22; 45; 69; și așa mai departe, ci *toți* psalmii, în mod deosebit studiați în contextul lor continuu, vorbesc despre Hristos, dar nu văzut ca și Cap al Adunării Sale, ci legat cu rămășița credincioasă dintre iudei în viitor, în concordanță cu caracterul Vechiului Testament. Îl vedem în glorificarea Lui și în regalitatea Lui, dar și în mod deosebit în suferințele Sale, nu numai în suferințele ispășitoare și în moartea Sa, ci în mod deosebit și în suferințele Sale provocate de oameni, în suferințele din pricina dreptății. Psalmii se subîmpart, după cum este cunoscut, în cinci cărți: prima carte (Psalmii 1-41) descrie rămășița, în timp ce ea este încă în țară, și anume înainte de ultima jumătate a săptămânii-an (deci tema cu care noi ne ocupăm), în timp ce ea este încă legată cu Templul și cu Ierusalimul și Domnul este încă chemat ca Domn și El stă în legătură cu poporul. Deci prima carte tratează (nu în mod istoric,

3. Constituirea rămășiței

---

ci moral) prima jumătate a săptămânii-an, și deoarece această perioadă arată concordanțe cu cei trei ani și jumătate ai slujbei lui Hristos, aceasta este și o temă importantă în prima carte.

În cartea a doua (psalmii 42-72) credincioșii sunt alungați din țară, și numai o mică rămășiță a rămas în Ierusalim; nu mai este Domnul, Cel care este chemat, ci în general este Dumnezeu.

În cartea a treia (psalmii 73-89) nu mai este vorba numai de iudei, ci de tot Israelul, de toate cele douăsprezece seminții; este tratată toată istoria lor, de la începutul ei.

Cartea a patra (psalmii 90-106) include și popoarele, da, toate creaturile, în evenimente și introduce pe Hristos, văzut în gloria revenirii Sale și în toate etapele venirii Sale.

Cartea a cincea (psalmii 107-150) introduce Împărăția de o mie de ani și dă totodată o privire de ansamblu a tuturor căilor care au condus la țelul final; se termină printr-o serie de cântări de laudă.

Tema noastră ne conduce la prima carte a psalmilor, despre care noi putem da numai o privire de ansamblu foarte redusă, și numai în contextul temei noastre. Prima carte se poate subîmpărți în trei părți: psalmii 1-8 descriu ungerea Împăratului, lepădarea Sa și umilirea Sa și în final domnia Sa regală ca Fiu al Omului; rămășița este văzută legată cu El, care va avea parte de aceeași umilire și lepădare. Psalmul 1 și 2 prezintă cele două principii mari ale întregii cărți: în primul rând credințioșia și ascultarea lui Hristos și a rămășiței, și în al doilea rând prezintă pe Fiul lui Dumnezeu, care va fi uns în Sion ca Împărat. Dar atât cei credincioși cât și Împăratul vor fi lepădați, și de aceea în psalmii 3-7 găsim exercițiile credinței în această stare de lepădare; în aceste exerciții ochii sunt îndreptați spre Ierusalim și spre Templu (Psalm 3,4; 4,6; 5,7). În psalmul 8 toate lucrurile sunt supuse lui Hristos, și El este văzut în lepădarea Lui ca Fiu al Omului.

În partea a doua a primei cărți a psalmilor (psalmii 9-15) vedem rămășița în relația ei cu Dumnezeu, cu dușmanul și cu poporul păcătos. Psalmul 9 privește în credință spre Cel Prea Înalt, acesta este Dumnezeu, așa cum Îl vor cunoaște în Împărăția păcii. În opoziție cu aceasta psalmul 10 vorbește despre „cel păcătos”. Aceasta este o expresie specifică în psalmi, care înainte de toate se referă la omul păcatului, la cel nelegiuit (2 Tesaloniceni 2,3.8), acesta este antihrist. Psalmii 11-13 vorbesc despre încrederea în Dumnezeu, chiar dacă au rămas numai câțiva credincioși; găsim în acești psalmi și prigoana din partea dușmanului. Acest necaz ține până la împărăția păcii, când „nebulul” (antihrist) va fi tăiat (Psalm 14) și rămășița va locui în siguranță (Psalm 15).

Partea a treia (psalmii 16-41) vorbește despre Hristos, în care se găsește toată mântuirea și care va fi revelat. Psalmii 16-24 arată marile principii despre aceasta; psalmii 16-18 arată principiile vieții adevărate, dumnezeiești (psalmul 16 vorbește în mod deosebit despre Hristos ca Robul desăvârșit, ascultător); în psalmii 19-21 vedem credința, care se încrede în mărturiile lui Dumnezeu (creația și Legea) și pe mântuirea prin Mesia cel făgăduit (respectiv rugăciune și cântare de mulțumire pentru Împărat); aceasta ne conduce direct la psalmii 22-24, în care vedem pe Hristos la cruce și urmările suferințelor Lui ispășitoare: cântarea de laudă în Adunare, păzirea unei rămășițe (psalm 23) și în final domnia (psalm 24). Subîmpărțirea următoare a părții a treia a primei cărți a psalmilor (psalmii 25-39) este marea mărturie a rămășiței, totdeauna în legătură cu Templul. Rămășița exprimă aici credința ei în salvarea definitivă, deoarece baza pentru aceasta a fost pusă la cruce. Psalmii 25-29 conțin baza pentru această încredere, văzută din punctul de vedere al omului: recunoașterea vinii (psalm 25), umblarea în nevinovăție (psalm 26), adorarea (psalm 27), și văzută din punctul de vedere al

3. Constituirea rămășiței

---

lui Dumnezeu: protecția Sa și atotputernicia Sa (psalmii 28 și 29). Psalmii 30-34 sunt urmarea celor anterioare: cântarea de laudă pentru mântuire, iertarea, învățătura din partea lui Dumnezeu și călăuzirea venită din partea Sa (în mod deosebit psalmul 32). În contrast cu mântuirea rămășiței găsim judecata lui Dumnezeu făcută pe drept păcătoșilor. Această punere față în față o tratează psalmii 35-39. Vedem acolo pieirea dușmanilor, în mod deosebit a „păcătosului”. Cei blânzi moștenesc țara (mai ales psalmul 37) după necaz (psalmii 38 și 39). În final psalmii 40 și 41 aruncă o privire retrospectivă pe drumul pe care s-a arătat harul lui Dumnezeu: Hristos, Cel care prin Duhul veșnic al lui Dumnezeu S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată (Evrei 9,14). Prin aceasta rămășița poate primi mântuirea. Această carte a psalmilor se încheie cu o cântare de laudă generală.